

ಕ್ಷಣಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. 'ಮಿಂಚುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಬೆಣಚುಕಟ್ಟೊಂದನ್ನು ಎತ್ತಿ ಮೇಲೆ ಮಿಂಚಿನ ಕಡೆ ಎಸೆದರೆ ಅದು ಚಿನ್ನವಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ' ಎಂದು ಸುಳ್ಳನ್ನು ಮಿಂಚಿನ ಹಾಗೆ ಸಿಡಿಸುವ ರವಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಇದಲ್ಲ ಆಗದ ಕೆಲಸವೆಂದು ಯಾರೋ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದ್ದು ಎಂದು ಅವನ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸಿದ್ದ. ಅದಲ್ಲ ಸುಳ್ಳು ಎನ್ನುವುದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ.

ಮಿಂಚು ಗುಡುಗುಗಳು ಒಂದೇ ಸಾರಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ. ಬೆಳಕಿನ ವೇಗ ಸೆಕೆಂಡಿಗೆ ಸುಮಾರು ಮೂರು ಲಕ್ಷ ಕಿಲೋಮೀಟರ್. ಆದರೆ ಶಬ್ದದ ವೇಗ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 331 ಮೀಟರ್ ಎಂದು ಸರ್ ಹೇಳಿದ್ದು ನನಗೆ ನೆನಪಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಮಿಂಚು ಮೊದಲು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಂತರ ಗುಡುಗಿನ ಶಬ್ದ ಕೇಳುತ್ತದೆ. ನಾನು ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಮಿಂಚು ಬಹಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ಇತ್ತು ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಗುಡುಗಿನ ಧ್ವನಿ ಸಣ್ಣದಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು.

ನಾನು ಆ ದೂರದ ಮಿಂಚನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮ 'ಮಿಂಚು ಗುಡುಗು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಒಳಗೆ ಬಾ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. 'ಅಮ್ಮ, ಬಹಳ ದೂರ ಮಿಂಚುತ್ತಿದೆ. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇನೂ ಇಲ್ಲ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬೆಳ್ಳಕ್ಕಿಗಳ ಹಿಂಡೊಂದು ಗಡಿಬಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತೆ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಬೆಳಕಿನೊಂದಿಗೆ ಮೈ ಝುಂ ಎಂದಂತಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದೆ. ನೆಲವೇ ಅಲ್ಲಾಡುವಂತಹ ಡಮಾರ್ ಎನ್ನುವ ಶಬ್ದ ಬಂತು. ಏನಾಯಿತು ಎಂದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಭಯವಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಕೂಗಿದನೋ ಇಲ್ಲವೋ ನನಗೇ ತಿಳಿಯದು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪ ಒಳಗಿನಿಂದ ಓಡುತ್ತ ಬಂದರು. ಬಾಲೂ... ಬಾಲೂ... ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. ಏನಾಯಿತು ಏನಾಯಿತು ಎನ್ನುತ್ತಾ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮನೂ ಬಂದರು. ಅವರು ತುಂಬಾ ಗಾಬರಿಯಾಗಿದ್ದು ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ತಾ ಎಂದು ಅಪ್ಪ ಹೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ನೀರು ತಂದಳು ಅಮ್ಮ. ಅಪ್ಪ ನನಗೆ ನೀರು ಚಿಮುಕಿಸತೊಡಗಿದರು. ಮೈಯೆಲ್ಲ ತಂಪಾದಂತಾಗಿ ಹಾಯೆನಿಸಿತು. ಅಪ್ಪ, ನನಗೆ ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಮಾತು ನನ್ನ ಬಾಯಿಂದ ತಾನಾಗಿ ಬಂತು. ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಖುಷಿಗೊಂಡರು. ಅಪ್ಪ ನನ್ನನ್ನು ಮೇಲೆ ಎತ್ತ ತೊಡಗಿದರು. ನಾನು ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಎದ್ದೆ.

ಅರೆ, ಅದೇನದು? ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಮುಂದಿನ ತೆಂಗಿನ ಮರದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಹತ್ತಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದೆ... ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. 'ಅಪ್ಪ, ಅಲ್ಲಿ ನೋಡು' ಎಂದು ಮೇಲೆ ತೋರಿಸಿದೆ. 'ಹೌದು, ತೆಂಗಿನ ಕಾಯಿಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದ ತೆಂಗಿನ ಮರದಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ' ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದಳು. 'ಅದು ಸಿಡಿಲು ಬಡಿತದಿಂದ ಉಂಟಾದದ್ದು. ಮತ್ತೇನೂ ಅಲ್ಲ' ಎಂದು ಅಪ್ಪ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪಟ ಪಟ ಮಳೆ ಹನಿ ಬೀಳತೊಡಗಿತು.

ನಾನು, ಅಪ್ಪ, ಅಮ್ಮ ಅಲ್ಲಿಂದ ಮನೆಯ ವರಾಂಡಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತೆವು. ಅಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡಳು. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ತೆಂಗಿನ ಮರದ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಮಳೆ ಜೋರಾಗಿ ಬಂತು. ತೆಂಗಿನ ಮರದಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಆರಲು ತೊಡಗಿತ್ತು. 'ಬಾಲೂಗೆ ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ' ಅಪ್ಪ ಹೇಳಿದರು. 'ತೆಂಗಿನ ಮರ ಬದುಕುತ್ತೋ ಸಾಯುತ್ತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ... ನಮ್ಮ ಪುಟ್ಟೂಗೆ ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೇ ಸಾಕು' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮಳೆ ತೆಂಗಿನ ಮರವನ್ನು ತೋಯಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅಮ್ಮನ ಕಣ್ಣು ಹನಿ ನನ್ನ ಅಂಗಿಯನ್ನು ತೇವಗೊಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ■

ಬಿ.ಎಂ. ವಿದ್ಯಾ
6ನೇ ತರಗತಿ, ಮೊರಾರ್ಜಿ ಕಾರ್ಮಲ್ ಕಾನ್ವೆಂಟ್, ಜಯನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು

ಹರ್ಷಿತಾ ಎಲ್.ಪಿ.
9ನೇ ತರಗತಿ, ಎಂ.ಎಂ. ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ, ಹೊಳಲ್ಕೆರೆ